

где се намиратъ войводитѣ Панайотъ Хитовъ, Хаджи Димитъръ, Стефанъ Караджа, Филипъ Тотю...

Презъ есенъта Петко Каравеловъ отъ Цариградъ пристигналъ въ родния си градъ Копривщица. Срещналъ се тамъ съ роднини, съ стари познати, съ учители и членове на народния революционенъ комитетъ, основанъ отъ Василь Левски. Всичко, що видѣлъ и разбралъ, не задоволило учения българинъ. Той казалъ, че турската държава е още много силна, а българитѣ не сж добре подготвени и въоръжени, за да могатъ успѣшно да се борятъ и да победятъ. Затова посѣветвалъ буйнитѣ младежи да обърнатъ особено внимание на училищата, да просвѣтятъ млади и стари, та всички да разбератъ що е свобода, какъ тя се добива и пази. Бунтътъ и освобождението могатъ да се отложатъ, докато народътъ се просвѣти и подготви за голѣмата и тежка борба.

Пакъ въ Москва.

Като далъ такива съвети на своитѣ съграждани, Каравеловъ се завърналъ въ Москва и тамъ станалъ учителъ въ едно военно училище. Той преподавалъ на юнкеритѣ история и география, но и следѣлъ да види, дали Русия се гласи съ войската си да помогне на българитѣ да се освободятъ отъ турското иго.

Въ това време П. Каравеловъ се запозналъ съ най-първитѣ учени люде, съ вестникари, съ общественици и всички ония, които се грижели за широката просвѣта на руския народъ. Четири години непрекъснато Каравеловъ работилъ въ Москва, узналъ, че Левски е хванатъ и обесенъ въ София, че въ Влашко се съставили нови революционни комитети, че въ Стара-Загора презъ есенъта 1875 година се вдигнало прибързано въстание противъ турцитѣ и много народни работници пострадали.

Дошла и най-страшната година. Народътъ въ Бъл